

[Ingeborg Hansen.]

igennem de Vanskeligheder, vi for Tiden befinder os i.

Jens Høyer: Dette Lovforslag bestemmer jo, at en Række Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere om Lønforholdene ved en Række til Landbruget knyttede Virksomheder skal afgøres af en Voldgiftsret. Man kan beklage, at det ikke er lykkedes Parterne selv at komme til Enighed om disse Forhold paa et for begge Parter rimeligt Grundlag, men dette er altsaa ikke lykkedes, og som Forholdene nu ligger, er tvungen Voldgift vel den eneste Mulighed for at faa Striden jævnet. Voldgift er da heller ikke noget nyt. Vi har tidligere her paa Rigsdagen vedtaget Lovforslag, hvorefter Stridigheder er blevet afgjort ved Voldgift, og i det private Erhvervsliv møder man tit det Forhold, at der paa Forhaand er nedsat en Voldgiftsret for det Tilfælde, at der fremkommer Uoverensstemmelser mellem Parterne. Det, som det nu kommer an paa, er at faa Voldgiftsretten sammensat af saa kyndige, saa praktiske og saa upartiske Medlemmer som muligt. Det maa vel være Meningen, at en saadan Voldgiftsret skal gøre sig klart, hvad man med Billighed kan forlange, at de Grene af Landbrugserhvervet, som der er Tale om, betaler deres Arbejdere, set i Forhold til Erhvervets Indtjeningsmuligheder som Helhed og i Forhold til, hvad de øvrige i Landbruget beskæftigede Arbejdere tjener. Fælles for alle — det gælder Arbejdsgivere saavel som Arbejdere — er Ønsket om at faa det bedst mulige Vederlag for deres Arbejde og Indsats, men her maa man altid huske paa, at der skal være Eksistensmuligheder for alle, som yder en god Indsats. Navnlig i Tider som de nuværende gælder det om at udnytte de Arbejdsmuligheder, der endnu er levnet os, bedst muligt, og vi maa huske, at vi langt fra hidtil har udnyttet de Arbejdsmuligheder, der forefindes. Grunden hertil er den, at der har henligget mange Arbejdsmuligheder, der ikke kunde tages op, fordi Afkastningen ved Arbejdet ikke tillod at betale de Arbejdspriser, som hidtil har været gældende.

Angaaende Voldgiftsrettens Sammensætning har der været stærkt afvigende Meninger under Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting. Der har navnlig været anket stærkt over, at Forligsinstitutionen skulde udpege et Medlem af denne Ret. Ogsaa jeg maa finde det meget uhel-

digt, at noget saadant skal ske. Vi ved jo, at det Mæglingsforslag, der blev stillet af Forligsinstitutionen til Stridens Bilægelse, var tiltraadt af den ene Part og forkastet af den anden. Man kan derfor ikke undre sig over, at den Part, der forkastede Forligsinstitutionens Forslag, ser med nogen Mistillid paa, at denne Institution nu skal udpege den ene Voldgiftsdommer. Jeg maa ogsaa mene, at det for Institutionen selv var meget bedre, om den ikke blev blandet op i et Dommerhverv i en Sag, hvori den tidligere har haft den mæglende Rolle, og hvori den til sidst stillede et bestemt Mæglingsforslag, der som nævnt blev forkastet af den ene Part.

Som Forholdene nu ligger, efter at Regeringspartierne i det andet høje Ting har afvist at slette Bestemmelsen om Valget af dette Medlem af Retten, gør jeg mig dog intet Haab om, at man vil efterkomme Ønsket herom. At det er lykkedes at faa Voldgiftsrettens Medlemsantal udvidet med et fjerde Medlem, der skal vælges af den faste Voldgiftsret, og som skal være særlig kyndig i Landbrugsforhold, hilser jeg imidlertid med Tilfredshed. Man maa nu haabe, at baade god Vilje og Evne maa være til Stede i Voldgiftsretten, saa at den kan afsige en Kendelse, der kan staa sin Prøve i det praktiske Liv.

Den Tid, der ligger foran os, vil sikkert være fyldt med store Vanskeligheder, som vi i Fællesskab maa søge at overvinde. Enhver maa yde sin Indsats, sit Bidrag til bedst muligt at naa igennem. Vi har allermindst nu Raad til at kassere de Indtjenings- og Arbejdsmuligheder, der forefindes, selv om de hidtil gængse Fortjenester og dermed den hidtidige Levofod ikke kan opretholdes, og det ved vi jo alle, at de ikke kan.

Jeg anbefaler da Lovforslaget til Vedtagelse i Haab om, at det maa lykkes Voldgiftsretten at løse den stillede Opgave bedst muligt ud fra Situationen i vort Land, som den nu foreligger.

Krarup: Den højtærede Statsminister fandt det helt rigtige Udtryk om denne Sag ved at sige: denne kedelige Sag. Det, som ligger til Grund for Lovforslaget, er nemlig noget kedeligt. Jeg maa udtale min Beklagelse af, at Tilstandene virkelig er saadan her i Landet, at Arbejdsgivere og Arbejdere ikke indbyrdes kan forhandle sig til Rette om Lønnen for Arbejdet, men saadan er det altsaa. Man skulde synes, at de Tider, vi oplever nu, var saadanne, at vi